

«Ένας πραγματικός θησαυρός». — *Esquire*

ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ

Μετάφραση: Μαρτίνα Ασκητοπούλου

CLAIRE KEEGAN

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΩΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ANTAPKTIKH

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Claire Keegan, *Antarctica*, Faber and Faber Ltd, 1999

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Στέλα Ζουμπουλάκη
Προσαρμογή εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου
Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 1999, Claire Keegan

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4162-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84162

Κ.Ε.Π. 6100, Κ.Π. 20713

Promoting and Translating Irish Writing "This book was published with the support of

Literature Ireland"

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

CLAIRE KEEGAN
ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρτίνα Ασκητοπούλου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στον Padraig Hickey, που με έσωσε
όταν ανέβηκαν τα νερά
και στη μνήμη του δασκάλου μου
John McCarron.

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

Περιεχόμενα

Ανταρκτική	11
Αγάπη μες στα αγριόχορτα	37
Όπου τα νερά είναι πιο βαθιά	60
Το λογύδριο αλά Τζίντζερ Ρότζερς	72
Καταιγίδες	102
Η ταμίας που τραγουδάει	113
Εγκαύματα	124
Περίεργο όνομα για αγόρι	137
Ανέβα αν τολμάς	149
Άντρες και γυναίκες	171
Οι αδερφές	195
Μυρωδιά χειμώνα	229
Φύλαγε τα ρούχα σου	240
Οι φλεγόμενοι φοίνικες	264
Η σπεσιαλιτέ	280
Ευχαριστίες	293

Ανταρκτική

Κάθε φορά που η ευτυχισμένη στον γάμο της γυναίκα έφευγε από το σπίτι της, αναρωτιόταν πώς θα ένιωθε αν κοιμόταν με κάποιον άλλον άντρα. Εκείνο το Σαββατοκύριακο ήταν αποφασισμένη να το μάθει. Ήταν Δεκέμβρης· ένιωθε την αυλαία να πέφτει για ακόμα μία χρονιά. Ήθελε να το δοκιμάσει προτού γεράσει. Ήταν σίγουρη ότι θα απογοητευόταν.

Την Παρασκευή το απόγευμα πήρε το τρένο για την πόλη, έκατσε στο βαγόνι της πρώτης θέσης και διάβαζε. Το αστυνομικό που είχε μαζί της δεν της κρατούσε το ενδιαφέρον· μπορούσε ήδη να μαντέψει το τέλος. Χάζεψε για ώρα έξω από το παράθυρο. Μερικά σπίτια με τα φώτα αναμμένα, φευγαλέες φλογίτσες, περνούσαν γρήγορα από μπροστά της μες στο σκοτάδι. Είχε αφήσει μακα-

ρόνια με τυρί για τα παιδιά, είχε πάρει τα κοστούμια του άντρα της από το καθαριστήριο. Του είχε πει ότι πήγαινε για τα ψώνια των Χριστουγέννων. Δεν είχε λόγο να μην την πιστέψει.

Όταν έφτασε στην πόλη, πήρε ταξί ως το ξενοδοχείο. Της έδωσαν ένα μικρό λευκό δωμάτιο με θέα στη Βίκιαρς Κλόουζ, έναν από τους παλιότερους δρόμους της Αγγλίας, που είχε μια σειρά από πέτρινα σπίτια με ψηλές καμινάδες από γρανίτη όπου ζούσε ο κλήρος. Εκείνο το βράδυ έκατσε στο μπαρ του ξενοδοχείου, παρέα με μια τεκίλα λάιμ, όμως δεν γινόταν τίποτα. Ηλικιωμένοι άντρες διάβαζαν την εφημερίδα τους, δεν είχε κόσμο, όμως δεν την πείραζε καθόλου· της χρειαζόταν απλώς ένας καλός ύπνος. Γλίστρησε μέσα στο πληρωμένο κρεβάτι της, σ' έναν ύπνο χωρίς όνειρα, και ξύπνησε από τις καμπάνες που ηχούσαν από τον καθεδρικό.

Το Σάββατο περπάτησε ως το εμπορικό κέντρο. Οικογένειες είχαν βγει βόλτα, σπρώχνοντας καροτσάκια μέσα στο πρωινό πλήθος, ένας ορμητικός χείμαρρος ανθρώπων που στριμωχνόταν στις γυάλινες αυτόματες πόρτες. Αγόρασε ασυνήθιστα δώρα για τα παιδιά της, πράγματα που πίστευε πως ούτε που θα μπορούσαν να φανταστούν. Μια ξυριστική μηχανή για τον μεγάλο της γιο –πλησίαζε σ' αυτή την ηλικία–, έναν άτλαντα για το κορίτσι,

και για τον άντρα της ένα ακριβό χρυσό ρολόι με ένα απλό, άσπρο καντράν.

Το απόγευμα έβαλε τα καλά της, φόρεσε ένα κοντό δαμασκηνή φόρεμα, τακούνια, το πιο σκούρο κραγιόν της, και πήγε ξανά στο κέντρο με τα πόδια. Το τραγούδι «The Ballad of Lucy Jordan» που ακουγόταν από ένα τζουκ μποξ την παρέσυρε και μπήκε σε μια παμπ, κάτι σαν καμουφλαρισμένη φυλακή με κάγκελα στα παράθυρα και χαμηλό ταβάνι με δοκάρια. Μηχανήματα για φρουτάκια αναβόσβησαν σε μια γωνιά και τη στιγμή που έκασε σε ένα σκαμπό ξεχύθηκε μια μικρή στρατιά από νομίσματα. Στο διπλανό σκαμπό καθόταν ένας τύπος με δερμάτινο μπουφάν που έμοιαζε να είχε περάσει μια βόλτα από τα καλά πανεπιστήμια της Αγγλίας αρκετά χρόνια πριν.

«Γεια» της είπε. «Δεν σ' έχω ξαναδεί εσένα». Ήταν αναψοκοκκινισμένος, με μια χρυσή αλυσίδα κάτω από το χαβανέζικο πουκάμισό του, και σκούρα καστανά μαλλιά. Το ποτήρι του ήταν σχεδόν άδειο.

«Τι πίνεις εκεί;» τον ρώτησε.

Αποδείχτηκε ομιλητικότερος, της είπε την ιστορία της ζωής του, πως δούλευε βράδια στο γηροκομείο. Πως έμενε μόνος του, ήταν ορφανός, δεν είχε οικογένεια πέρα από έναν μακρινό ξάδερφο που δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Δεν φορούσε ούτε ένα δαχτυλίδι.

«Είμαι ο πιο μοναχικός άνθρωπος στον κόσμο»
είπε. «Εσύ;»

«Είμαι παντρεμένη». Απάντησε προτού προλάβει να το σκεφτεί.

Εκείνος γέλασε. «Παίξε μπιλιάρδο μαζί μου».

«Δεν ξέρω να παίζω».

«Δεν πειράζει» είπε. «Θα σου μάθω. Θα καρφώνεις τη μαύρη σε χρόνο μηδέν». Έβαλε μερικά κέρματα στη σχισμή και τράβηξε έναν μοχλό και μια σειρά από μπάλες κατρακύλησαν στη μαύρη τρύπα κάτω από το τραπέζι.

«Μονόχρωμες και δίχρωμες» είπε, τρίβοντας κιμωλία στη στέκα. «Δες ποιες θες. Σπάω εγώ».

Της έμαθε να σκύβει και να στοχεύει, να παρακολουθεί τη διαδρομή της μπάλας όταν την πετούχαινε, όμως δεν την άφησε να κερδίσει ούτε ένα παιχνίδι. Όταν πήγε στην τουαλέτα, ήταν μεθυσμένη. Δεν μπορούσε να βρει την άκρη από το χαρτί υγιείας. Ακούμπησε το μέτωπό της στον κρύο καθρέφτη. Δεν θυμόταν να είχε μεθύσει ποτέ τόσο πολύ. Τελείωσαν τα ποτά τους και βγήκαν έξω. Ο αέρας γέμισε τα πνευμόνια της. Σύννεφα μπλέκονταν αξεδιάλυτα στον ουρανό. Έριξε πίσω το κεφάλι της για να τα θαυμάσει. Ευχήθηκε ο κόσμος να έπαιρνε ένα εκπληκτικό, εξωφρενικό κόκκινο για να ταιριάζει με τη διάθεσή της.

«Ας περπατήσουμε» της είπε. «Θα σε ξεναγήσω».

Άρχισε να βαδίζει στον δικό του ρυθμό κι άκουγε το δερμάτινο μπουφάν του να τρίζει, καθώς κατηφόριζαν το μονοπάτι δίπλα από την τάφρο που περικύκλωνε τον καθεδρικό. Ένας γέρος στεκόταν έξω από το Παλάτι του Επισκόπου και πουλούσε μπαγιάτικο ψωμί για τα πουλιά. Αγόρασαν κι εκείνοι λίγο κι έκατσαν δίπλα στο νερό, ταΐζοντας πέντε μικρούς κύκνους, που τα πούπουλά τους είχαν αρχίσει να γίνονται άσπρα. Καφετί πάπιες πετούσαν πάνω από το νερό και προσγειώνονταν σε μια μικρή λωρίδα στην τάφρο. Ένα μαύρο λαμπραντόρ τους πλησίασε χοροπηδώντας στο μονοπάτι κι ένα τσούρμο από περιστέρια σκόρπισε στο πέρασμά του και κάθισε ως διά μαγείας στα γύρω δέντρα.

«Νιώθω σαν τον Φραγκίσκο της Ασίας» αστειεύτηκε εκείνη.

Άρχισε να βρέχει· ένωσε τις σταγόνες να πέφτουν στο πρόσωπό της σαν να τη χτυπάει το ρεύμα. Γύρισαν πίσω μέσα από την αγορά, όπου είχαν στηθεί περίπτερα προφυλαγμένα με μουσαμά. Πουλούσαν ό,τι μπορείς να φανταστείς: μεταχειρισμένα βιβλία που βρόμαγαν, και πορσελάνινα πιάτα, μεγάλα κόκκινα αλεξανδρινά, χριστουγεννιάτικα στεφάνια, μπρούντζινα στολίδια, φρέσκα ψάρια με νεκρό βλέμμα αραδιασμένα στον πάγο.

«Έλα σπίτι μαζί μου» της είπε. «Θα σου μαγειρέψω».

«Θα μου μαγειρέψεις;»

«Τρως ψάρι;»

«Τρώω τα πάντα» του απάντησε κι εκείνος φάνηκε να το διασκεδάζει.

«Ξέρω τι τύπος είσαι» της είπε. «Είσαι άγρια. Είσαι από αυτές τις πολύ άγριες μεσοαστές γυναίκες».

Διάλεξε μια πέστροφα που έμοιαζε σχεδόν ζωντανή. Ο ιχθυοπώλης έκοψε το κεφάλι και την τύλιξε. Αγόρασε ένα βαζάκι μαύρες ελιές και λίγη φέτα από την Ιταλίδα που καθόταν στο περίπτερο με τα ντελικατέσεν στην άλλη πλευρά. Αγόρασε λάιμ και καφέ Κολομβίας. Κάθε φορά, καθώς περνούσαν μπροστά από τα περίπτερα, τη ρωτούσε αν ήθελε τίποτα άλλο. Δεν φαινόταν να τον νοιάζουν τα λεφτά, τα είχε τσαλακωμένα χύμα στις τσέπες του, δεν μετρούσε τα χαρτονομίσματα όταν τα έδινε στον πωλητή. Στον δρόμο για το σπίτι έκαναν μια στάση στην κάβα, αγόρασαν δύο μπουκάλια Chianti κι ένα λαχείο, και αυτά επέμενε να τα πληρώσει επιτέλους εκείνη.

«Θα τα μοιραστούμε αν κερδίσουμε» του είπε. «Θα πάμε στις Μπαχάμες».

«Κράτα μικρό καλάθι» της είπε και, όταν της άνοιξε την πόρτα να περάσει, δεν πήρε τα μάτια του από πάνω της. Έκαναν βόλτα στο λιθόστρωτο, προσπέρασαν ένα κουρείο όπου ένας άντρας καθόταν με το κεφάλι γερμένο πίσω ενώ τον ξύριζαν.

Οι δρόμοι όσο πήγαιναν στένευαν και έστριβαν· είχαν αφήσει πια πίσω τους τα φώτα της πόλης.

«Στα προάστια μένεις;» τον ρώτησε.

Δεν της απάντησε, συνέχισε να περπατάει. Μπορούσε να μυρίσει το ψάρι. Όταν έφτασαν σε μια σιδερένια πύλη της είπε να «το πάρει αριστερά». Πέρασαν κάτω από μια αφίδα και βρέθηκαν σε ένα αδιέξοδο. Ξεκλείδωσε την πόρτα μιας πολυκατοικίας και την άφησε να ανέβει πρώτη ως τον τελευταίο όροφο.

«Συνέχισε» της έλεγε κάθε φορά που σταματούσε σε κάποιον όροφο. Εκείνη γελούσε και ανέβαινε, γελούσε και ανέβαινε κι άλλο, μέχρι που σταμάτησε στο τελευταίο σκαλί.

Η πόρτα χρειαζόταν λάδωμα· οι μεντεσέδες έτριξαν όταν την έσπρωξε. Οι τοίχοι του διαμερίσματος του ήταν άδαιοι, λευκοί, τα περβάζια σκοτισμένα. Μόνο μια λερωμένη κούπα στον νεροχύτη. Μια λευκή γάτα Περσίας πήδηξε από έναν υφασμάτινο καναπέ στο σαλόνι. Ήταν παραμελημένο, έμοιαζε με σπίτι όπου δεν έμενε πια κανείς· η σκιά ενός φίκου σερνόταν κατά μήκος του χαλιού προς μια ορθογώνια λίμνη φωτός που ερχόταν από τον δρόμο, κάτω από ένα μεγάλο παράθυρο. Μυρωδιά μούχλας. Τηλέφωνο πουθενά, καμία φωτογραφία, καμία διακόσμηση, κανένα χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Δεκαπέντε ιστορίες που κινούνται από τη Βάναυση, δύσκολη επαρχιώτικη ζωή στην Ιρλανδία μέχρι το καυτό τοπίο του αμερικάνικου νότου. Η Keegan διερευνά έναν κόσμο όπου τα όνειρα, η μνήμη και η τύχη έχουν συντριπτικές συνέπειες για όλους. Η γραφή της, συχνά σκοτεινή, υπαινικτική και ατμοσφαιρική, κάνει τον αναγνώστη να νιώθει πως κάτι βαρυσήμαντο παραμονεύει σε κάθε μία από αυτές τις σμιλεμένες ιστορίες. Συγκινητικό, χάρη στη χαμηλόφωνη έντασή του, το βραβευμένο αυτό βιβλίο αποτελεί ένα σπάνιο, εντυπωσιακό δείγμα γραφής.

Τα διηγήματα αυτά είναι γραμμένα
από μια ταλαντούχα ιδιοφυΐα.

GEORGE SAUNDERS

ISBN: 978-618-03-4162-1

9 786180 341621

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84162

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book